

شور حسین است، چه‌ها می‌کند

هرسال در ایام اربعین حسینی غوغایی در جهان برپا می‌شود

شور حسین (ع) با تاریخ تشیع چنان عجین شده که تا دنیا دنیا است، شیعه به یاد مظلومیت سیدوسالار شهیدان کر بلا خواهد گریست و اگر مجالی به دست آورد برای عرض ارادت به آستان آن امام همام، راهی سفر پیاده‌روی اربعین خواهد شد.

هر چیزی زینتی برای خودش دارد، اما زینت این مسافران که در حال پیاده‌روی اربعین هستند، تاول‌های باست که آن را دچار درد می‌کند و شوق رسیدن به آستان ابا عبدالله الحسین (ع) را لذت‌بخش‌تر.

وقتی پای در راه این سفر معنوی گذاشتند با خود آندشیدند اربعین یعنی اینکه حسین (ع) ۴۰ روز است که رفته و هیچ کس باور نمی‌کند که زینب (س) ۴۰ روز است که بدون حسین سر کرده است.

پیاده‌روی اربعین تنها به خاطر دل امام حسین (ع) نیست، بلکه برای زینب (س) هم هست تا رایتگر شایسته واقعه عاشورا تنها نباشد.

بانوان اسلام در طول تاریخ همسفران خوبی در مسیرهای سرنوشت‌ساز بوده‌اند؛ روزی ۲۰ بانوی عزادار، با غم عاشورا از مسیری عبور داده شدند و خالاسیل جمعیت بانوان در مسیر پیاده‌روی اربعین گام برمی‌دارند.

اگر به درون تک‌تک این مسافران رجوع کنی، با خود زمزمه می‌کنند: من خنجر بی‌سر و پایم که به سبیل افتادم/ او که می‌رفت، مرا هم به دل دریا برد.

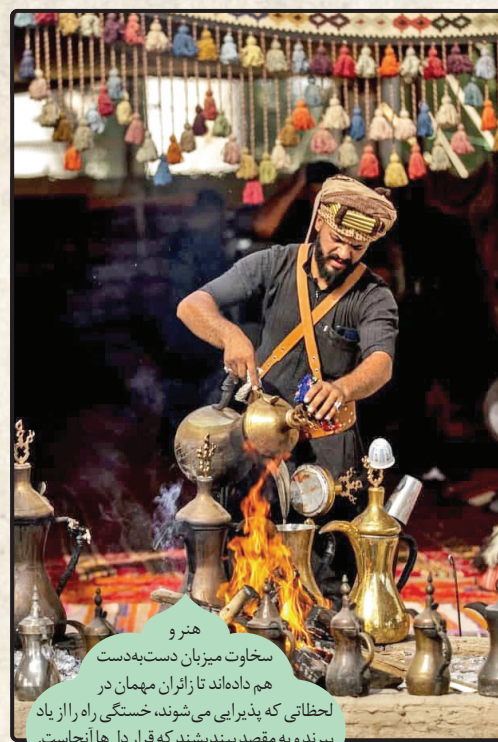
کرم نما و فرود آ که خانه خانه توست

میزبانان عراقی سنگ تمام گذاشتند

الحق و الانصاف که رسم میزبانی را برادران و خواهران شیعه عراقی در ایام اربعین خوب به جا آورده‌اند. از همه بضاعت و توان خود برای میزبانی از زائران اربعین بهره برده‌اند و خاطرات خوشی از این سفر معنوی در یاد و خاطر تک تک مسافران به جا گذاشته‌اند.

میزبان است و هر آنچه در توان داشته در طبق اخلاص گذاشته و به زائران رهگذر از تعدد و عاشقانه تعارف می‌کند.

هنر و سخاوت میزبان دست‌به‌دست هم داده‌اند تا زائران مهمان در لحظاتی که پذیرایی می‌شوند، خستگی راه را از یاد ببرند و به مقصد بیندیشند که قرار دل‌ها انجاست.

طعم مهمان‌نوازی و کرامت مردم عراق را باید چشیده باشید تا بدانید سفر پیاده‌روی اربعین یک حرکت دوسویه با مشارکت میلیونی زائران و میزبانان مهربانانه عراقی‌هاست.

خانه میزبان در موسم اربعین خانه مهمان است و این نه تعارف و نه اغراق است؛ واقعیت را باید از زبان مهمان‌ها شنید که طعم این میزبانی‌ها را چشیده‌اند.

تقسیم سهم‌های برابر برای هر مهمان، میزبان را چنان در کارش ماهر کرده که چشم‌پسته هم می‌داند برای چه تعداد مسافر مهمان، چه میزان طعام فراهم کند.

اینجا سادگی و صفای میزبان حرف اول را می‌زند. نه از تشریفات آنچنانی میزبان خبری است و نه از غریبگی مهمان که زائر ابا عبدالله الحسین (ع) است.